Anul al 54-lea 14 Pagini EXEMPLARUL { În România: 3 lei / În străinătate: 6 lei 14 Pagini Nr. 346 Joi 16 Decembrie 1937
P IIII
Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

BIBL. „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

O ASANARE NECESARĂ

Doi preveniți cer tribunalului Ilfov și Camerei de punere sub acuzare a Curții de Apel din București punerea în libertate. Temeiul cererei: Ministerul muncii, parte civilă într'un proces de traficuri grave cu bilete de liberă petrecere, a refuzat luni de-arândul să pună la dispoziția judecății acte din dosare, și n'a depus taxa expertizei grafologice, cerută chiar de acest minister, ca fiind necesară pentru stabilirea tuturor infracțiunilor și vinovaților. Constatând că prin inacțiunea autorității reclamante se prelungește prevenția inculpaților, ambele instanțe de instrucțiune au admis punerea lor în libertate!

Același tribunal, în alt proces penal, privitor la fraude de mari proporții, săvârșite în paguba fiscului și a Băncii Naționale, evaluate la 50 milioane lei, a fost nevoit de curând să amâne cauza, pe considerațiunea — invocată chiar de reprezentanții Statului — că acesta este lipsit de apărare, deși dispune de un vast aparat de avocați!

Până acum se știa că reprimarea infracțiunilor funcționează cu întârzieri dăunătoare exemplarității sociale din cauza complicațiunilor procedurale, a îngrămădirii proceselor, a abuzului de pledoarii, a relei credințe a inculpaților aflați liberi.

Nu și-ar fi închipuit nimeni însă că se produc și amânări de sancțiuni ce ar trebui să intervină cu atât mai grabnic, cu cât faptele sunt mai grave ,amânări datorite Statului, fie pentru că interesele sale sunt neglijate de organele însărcinate să le susțină cu punctualitate, fie pentru că aceste organe lipsesc cu totul din fața justiției, chiar atunci când acele interese sunt de o importanță deosebită.

Iată încă o surprinzătoare și îngrijorătoare manifestare a anemiei progresive, nu numai la sentimentul datoriei, dar și la controlul ce formează singurul corectiv al acestei epidemii, în nenumăratele angrenaje ale vastului aparat public.

O incursiune profundă în toate dosarele judecătorești în care Statul figurează ca parte interesată, sub diferitele lui aspecte, ar fi de natură să stabilească ,dacă asemenea cazuri sunt izolate sau sunt frecvente, pentru ca în a doua alternativă să se exercite o acțiune serioasă pentru înlăturarea acestor anomalii cu consecințe morale și materiale ușor de înțeles și greu de evaluat, ce formează adesea obiectul uimirei magistraturii și baroului, organisme în măsură să le observe și să le aprecieze.

Odată cu această operațiune se impune încă una, mai radicală și mai de mult semnalată.

Este în adevăr inadmisibil să se vadă avocați ai Statului pledând contra lui, sau contra județelor, a comunelor sau a altor autorități publice ori puse sub controlul Statului.

Este inadmisibil ca parlamentari să lupte pe frontul justiției contra intereselor țării, ai cărei reprezentanți sunt presupuși.

Este inadmisibil ca profesori universitari și secundari să se prezinte în fața instanțelor judecătorești contra Statului și chiar a Ministerului educațiunei naționale, de care aparține învățământul de toate gradele.

De câte ori s'a pus în discuțiune această chestiune de ordine publică, morală și profesională, în lipsa unei justificări s'a emis o explicație: legea corpului de avocați n'ar cuprinde interziceri formale a unor astfel de inadvertențe.

Slabă scuză, tristă scuză! —a exclamat odinioară un om de Stat într'un caz similar.

Nu numai atât. Scuza e și neîntemeiată, pentru că legea organică a barourilor cuprinde sancțiuni categorice împotriva derogărilor dela imperativele elementare ale demnității profesionale. Desigur că acestora le-a dat expresiune Poincaré, chemat ca avocat în sânul Academiei Franceze, atunci când, după ce fusese președinte al Republicei, a rostit acele cuvinte ce ar trebui să fie săpate pe frontispiciul oricărui barou: Nici o apropiere între avocatura Statului, sub orice formă a lui, și între reprezentarea lui în parlament, în orice organism public, nici chiar sub forma cea mai indirectă și mai dezinteresată.

Asanarea se impune în amândouă privințele.

„DAR EU... CU CINE VOTEZ"?

Dintre scriitorii și cugetătorii neamului nostru, Caragiale este acela a cărui operă e și azi și va fi și mâine, veșnic vie, atunci când este vorba de frământările politice.

Și rar se pot vedea frământări politice mai acute decât cele de azi, când partidele sunt la cuțite, când prin programe și manifeste fiecare aruncă celuilalt tot felul de invinuiri, — când promisiunile zăpăcesc toate mințile. Aceste frământări politice fac opera lui Caragiale, vie nu numai datorită humorului său, dar mai ales măestriei cu care a fixat moravurile neamului căruia a aparținut.

Dela Caragiale, au rămas numeroase . formule, fraze, cari, prin înțelepciunea și hazul lor, se lipesc de mintea omului și vor fi repetate cât va dăinui limba românească. Una din acele delicioase formule, cari ilustrează nemuritoarea operă a lui Caragiale, este și titlul acestui articol „DAR EU... CU CINE VOTEZ?", formulă pe care o repetă până la disperare cetățeanul turmentat din „SCRISOAREA PIERDUTA".

In zilele acestea, de febră electorală, care se ridică pe zi ce trece, cu cât ne apropiem de 20 Decembrie, se va auzi tot mai des și la fiecare pas „DAR EU... CU CINE VOTEZ?", spusă de rândul acesta nu din turmentare sau în glumă, cum a fost la origină, ci din mare îngrijorare.

Eroul lui Caragiale se întreba „DAR EU... CU CINE VOTEZ?", fiindcă nu avea discernământul necesar și era întruchiparea unei întregi categorii sociale, care nu avea convingeri politice și nici nu-și da seama de importanța dreptului ce i se dase, de a vota pe aleșii națiunii. Azi, formula este aceeași, dar datorită, pe lângă împrejurările din trecut și unui nou fenomen: INCURCATURA POLITICA creată— nu discut acum de cine și din ce cauze — și din care pricină prea puțini știu ce să creadă și cum să voteze. Alegătorul ajunsese mai înainte, grație obișnuinței, să aibă oarecari cunoștințe vagi despre programele partidelor, ori simpatie pentru un nume care-i răsunase mai mult la ureche în diferite circumstanțe, ori se obișnuise cu un semn pe care punea pecetea ca să scape de belea. Azi și programele s'au încurcat, și numele au căpătat împerecheri, rămase neînțelese și semnele sunt purtate de oameni cari, până mai eri, spuneau alegătorilor cu totul altceva decât spun astăzi.

De aceea, în nedumerirea generală, nu este de mirare când primim zilnic de la cititorii noștri scrisori în care ne întreabă, ca și eroul lui Caragiale: „DAR EU... CU CINE VOTEZ?".

Intrebarea își are rostul ei, fiindcă cititorul de ziare, crede că ziaristul, care știe tot, poate să-i lămurească totul. Acest cititor nu vrea să vadă că încurcătura de azi se datorește de cele mai multe ori și lui — alegătorul — care nu se ostenește să se convingă că alegerile reprezintă un moment important din viața statului, care și-a întemeiat existența pe valoarea votului cetățenesc.

Votul acesta, când s'a acordat pentru prima oară în unele țări, ca sistem de exprimare a voinței cetățeanului, asupra felului cum înțelege să trăiască în societatea din care face parte, presupunea că cetățeanul își dă perfect seama de ceea ce face și de puterile pe cari le conferă aceluia pe care-l face reprezentantul său. In acele țări, cetățeanul se informează, judecă, apreciază singur, ce are să facă și nu întreabă nici odată „DAR EU... CU CINE VOTEZ?", pentrucă votul este SECRET și el știe că în acest secret stă și puterea și cumințenia Statului, care, conștient de mandatul primit de la toți, este nepărtinitor pentru toți.

La noi, votul s'a dat unei mari categorii de cetățeni cari nu înțeleg importanța lui. Așa se și explică faptul că la noi, ca nicăeri pe lume, legea electorală a creiat o serie de semne cabalistice, asupra cărora alegătorul, în fața urnei, crede că-și exprimă voința și-și exercită un drept, după îndeplinirea căruia pleacă având sufletul împăcat, deși cu o clipă mai înainte renunțase la atributul cel mai însemnat al votului, „secretul" și întrebase în dreapta și în stânga: „DAR EU... CU CINE VOTEZ?".

A reușit astfel bietul cetățean să scape de o corvoadă, să voteze fără să știe, în imensa majoritate a cazurilor, PENTRU CE SAU PE CINE a votat, deși mai totdeauna votează pe acela care și-a făcut o profesiune din a fi ales.

Căci profesiunea de „ALES" a devenit azi remuneratorie și la noi și în alte părți și după felul cum se desvoltă, se va ajunge în curând, cum spune d. ANDRÉ TARDIEU în ultima sa lucrare „LA PROFESSION PARLEMENTAIRE", să exproprieze celelalte puteri ale statului, pentru înfăptuirea cărora s'a vărsat atâta sânge.

Profesionistul votului universal promite câte nu se găsesc nici în lună, nici în soare, ca să capete votul alegătorului și de aceea, când perioada electorală începe, manifestele, promisiunile și discursurile devin amețitoare, paralizând libertatea și voința alegătorului, până la gradul când, în disperare de cauză, el se agață de ultima rezervă, de formula lui Caragiale: „DAR EU... CU CINE VOTEZ ?".

Dar cel care cere sfatul presupune un om de bună credință, iar sfătuitorul un om și el în stare să dea un sfat sănătos.

Cum ar putea cineva să dea un sfat sănătos azi, când el însuși se găsește în situația paradoxală de a nu ști ce trebue să facă, din cauza înfățișării încâlcite a vieții noastre politice?

Am făcut sforțări imense spre a promova conștiința națională, care trebue să stea la baza alcătuirii noastre și am crezut că venind alegerile, vom vedea pe toți naționaliștii într'o tabără, și atunci un sfat cinstit se putea cu ușurință da aceluia care-l cerea.

Avem o deziluzie, dar nu o disperare. Ceea ce nu s'a putut înfăptui azi, suntem siguri că se va înfăptui mâine, pentru că după cum spunea un prieten al Românilor, d. Paul Raynaud, zilele trecute, „Epoca noastră este o epocă de unanimitate națională, nu de diversiune parlamentară".

Astăzi, alegătorul se găsește în situația tristă a eroului lui Caragiale: întreabă în toate părțile: „DAR EU... CU CINE VOTEZ ?"

Dar pe când eroul lui Caragiale la sfârșit, în ultima clipă, a reușit să voteze cu un buletin pe care un altul îi scrisese numele celui mai netrebnic dintre candidați, acela al lui AGAMITA DANDANACHE, învederând astfel putregaiul politic de atunci, tot astfel, în disperare de cauză, alegătorul de azi, turmentat de câte i se spun, poate va rezolva el singur problema, punând cu ochii închiși pecetea care va arăta nimicnicia sistemului votului universal de azi.

STELIAN POPESCU

Regele George al VI-lea

—oxo—

In urma abdicării Regelui Eduard VIII în împrejurările cunoscute, în ziua de 11 Decembrie 1936 a fost proclamat Rege al Marei Britanii și împărat al Indiilor, principele Albert Frideric Artur George, duce de York, — sub numele de George al VI-lea.

Cu toată neașteptata renunțare la domnie a Regelui Eduard VIII — actualul duce de Windsor —, care a pus guvernului britanic o problemă de stat și dinastică, delicată și grea, d. Baldwin, primul ministru de-atunci, a rezolvat-o în mod fericit, prin luarea în seamă a intereselor superioare ale imperiului și ale dinastiei naționale.

In Anglia, unde regele domnește și nu guvernează, unde constituția nescrisă e legea legilor, Marea Chartă ce trebue să fie respectată în spiritul ei esențial liberal și conservator ; unde libertățile cetățenești sunt garantate prin consensul tuturor și printr'o lungă practică a artei de guvernământ, în acord cu voința și interesele poporului, — Regele este expresiunea și simbolul puterei suverane, care, prin persoana și prerogativele sale, asigură unitatea imperiului și menține

M. S. REGELE GEORGE VI

în metropolă și peste mări prestigiul și forța celui mai complex ,dar și celui mai solid organism de stat.

De aceea englezul este dinastic din patriotism și devotat Regelui, dintr'un sentiment superior ce izvorăște d'intr'un comandament național.

Așa se explică cum în Anglia, regimul monarhic este atât de consolidat.

Regele George al VI-lea, care a împlinit ieri 42 ani și un an de domnie, este demnul urmaș al acelor suverani din dinastia sa, cari au contribuit, prin înțelepciunea lor, la întărirea imperiului și la prosperitatea marelui popor anglo-saxon, ca și a populațiunilor de alte rase din colonii și dominioane. Cu prilejul acestei zile aniversare, poporul român, care nu va uita niciodată marile servicii ce le-a adus Anglia cauzei dreptului naționalităților și civilizației, prin sacrificiile ce le-a făcut în timpul războiului mondial alături de ceilalți aliați și a cauzei păcii, la conferința din Paris, prin organizarea actualei Europe de drept, urează Regelui George VI o domnie lungă și glorioasă, sub semnul binefăcător al păcii.

Comandantul aviației polone a sosit la Berlin

Berlin, 13 (Rador). — Generalul Bayski, comandantul forțelor aeriene polone, a sosit azi dimineață la Berlin, răspunzând la invitația generalului Goering.

Generalul Bayski a făcut în cursul dimineții vizite mareșalului Blomberg, ministrul de război al Reichului, generalului Goering, ministrul aviației, generalului Milch, subsecretar de stat al ministerului aviației și generalului Stumpff, șeful de stat major al aviației.

La ora 12 și 30, generalul Bayski a depus o coroană la monumentul morților în război.

—oxo○oxo—

Rambursarea unui imprumut francez in Anglia

Paris, 13 (Rador). — *Azi a fost executat al treilea vărsământ pentru rambursarea împrumutului de 40 milioane lire sterline contractat în Anglia de căile ferate franceze.*

Vărsământul, care, ca și cele precedente, este de 8 milioane lire streline, a fost efectuat cu ajutorul devizelor cedate de fondul de egalizare a schimburilor și fără să se recurgă la rezervele de aur ale Băncii Franței.

—oxo●oxo—

FILME

In fața unei școale de meserii. Părintele își mângâe copilul.

— Să fii cuminte și să înveți bine. Aici îți vei forma instrucția și educația, care îți vor asigura existența atunci când eu nu voi mai putea să te întrețin. Meseria e brățară de aur, spuneau strămunii noștri, și aveau dreptate, pentrucă ea este productivă și îți dă putința să fii independent, adică să nu atârni decât de munca și cinstea ta.

Ochii băiatului răspund că el a înțeles tâlcul sfaturilor auzite.

— Și ce meserie voi învăța ?

— M'am gândit la mai multe, cumpănind însușirile și neajunsurile lor. Îți mărturisesc că până zilele acestea nu eram hotărît. Acum sunt însă lămurit și cred că vei fi și tu de ideia mea. Uită-te împrejurul tău. Vezi semnele acestea, scrijilite cu vopsea pe toate casele, publice și particulare, pe toate gardurile și trotuarele, pe toți stâlpii de felinare, de telegraf, de schele, pretutindeni ? Ei bine, așa se face în toată țara când vin alegerile generale. După terminarea lor, toți locatarii, din toate părțile, vor trebui să zugrăvească puzderia de pereți, de garduri, de trotuare... Înțelegi ce mană cerească pentru vopsitori... Nu vor putea să pridideasică.. De aceia, m'am gândit să te fac zugrav.

— Sunt alegeri de-astea în toate zilele ? întreabă băiatul, îndoit de astădată de dreptatea tatălui său.

— Nu. La patru ani, la trei, la doi, după timpuri și după oameni. Dar este atâta de lucru, în cât pot să găsească mii de persoane. Și să-ți mai spui ceva. Mai există și alte alegeri : parțiale, județene, comunale, agrare, comerciale, etc. Astea sunt mai dese. Dragul tatei, poți să te consideri asigurat pe toată viața, că, bun e Dumnezeu, și de orice s'ar putea să ducem lipsă, numai de alegeri nu !

In aceeași zi, băiatul intră în școală, la secția de vopsit și se puse pe lucru.

Don José

TERORISMUL

de EM. HAGI MOSCO

Terorismul, sub orice latură de activitate ar fi privit, este expresia negarii individualității, această înaltă însușire care dă omului întâietate asupra celorlalte ființe. Terorismul schimbă pe ins în gloraș lipsit de liberă cugetare, supus unei apăsătoare voinți străine. Terorismul este politic, social, sentimental, familial. Omul, sub teroare, oricât ar fi de amăgitoare „ideologia", este un „robot" fără conștiința proprie și ca atare primejdios.

Proaspăta descoperire a încercării neizbutite de răpunere a ministrului francez d. Delbos, fie la București, fie la Praga, adecă pe pământul Micii Înțelegeri, această entitate nerecunoscută — ca și cum ar fi nevoe de o asemenea autentificare — de către d. de Kanya, dovedește că terorismul știe să aleagă unelte printre cei închinați acelui crez de oarbă ascultare, fără însă a se îngriji de mijloacele întrebuințate.

In mintea tuturor a rămas vie dureroasa și de neertat omorîre a regelui Alexandru al regatului prieten vecin, tot pe pământ străin, pe când era oaspetele poporului care-i prețuia prietenia, pe care însă politicianismul n'a știut să o apere împotriva terorismului antiuman, dar care făptuiește în numele umanitarismului.

Teroarea se cuibărise la Ianka-puszta în *civilizata* Ungarie. Acolo, pe pământul sfântului Ștefan, se afla o crescătorie (nu de vulpi argintii) dar de asasini, nutriți, îmbrăcați și instruiți la mânuirea revolverului, ucigător pe la spate, mișelește, sub ochii înschiși ai unei conduceri tăinuitoare. O pază anume veghea ca nimeni să se apropie de acel laborator oficios de omoritori, ca și cum ar fi fost vorba de paza coroanei milenare cu crucea strâmbată. Acolo, terorismul a plămădit uciderea cumintelui rege Alexandru.

Keleman, făptașul omorului, zdrobit de mulțimea furiată ,a eșit din tabăra din Ianka-puszta, de acolo unde— potrivit mărturisirilor complicilor lui, azi întemnițați — se da la vreo 30 de tineri teroriști o „educație morală și fizică din cele mai severe" de către ofițeri maghiari, îndeletnicirea de căpătenie fiind tragerea la țintă. Trebuie amintit că, la Geneva, delegația maghiară declarase că tabăra fusese desființată (deci existase), de fapt însă, ea își ducea mai departe opera „moralizatoare" în numele acelei civilizații milenare pe temeiul căreia maghiarii cer *„revizuirea"*.

Astăzi, capul complotului urzit împotriva oaspetelui nostru francez este teroristul ungur Koloman Budai, fiu de sânge al Ungariei și sufletesc de la Ianka-puszta. Socotit drept susținător al Micii Înțelegeri și „antirevizionist" ministrul de externe francez trebuia să piară.

Ori ce mijloc care s'ar părea bun de întrebuințat pentru susținerea revizionismului, care este unul din cele două tăiușuri ale săbiei mânuite de maghiar, este pe dată înfiat, oricât de neadevărat sau de sălbatec ar fi. Pentru dărâmarea tratatului din Trianon, pătimașa națiune maghiară, falsificatoarea de bancnote franceze, asupritoare până la

(Continuare în pag. 2-a)

Spre o destindere a relațiilor dintre Germania și Cehoslovacia

Praga, 13 (Rador). — *Agenția „Havas" transmite :*

Conversațiile diplomatice dintre Germania și Cehoslovacia, urmărind să determine o îmblânzire a atitudinei reciproce a presei din cele două țări, au dus virtualmente la rezultate pozitive.

Deși înțelegerea realizată nu va duce la un tratat în adevăratul înțeles al cuvântului, cele două țări au convenit să vegheze la menținerea unor relații de presă corecte între ele. Germania s'a angajat să nu mai ducă campanii analoage cu cele care au turburat relațiile germano-cehoslovace în cursul acestui an.

Principalul obstacol în calea negocierilor era activitatea emigranților. Înțelegerea a putut fi încheiată, fără ca Germania sau Cehoslovacia să renunțe la drepturile lor de ospitalitate. Activitatea emigranților va fi însă îngrădită în limitele intereselor de stat și ale păcii europene.

Acordul marchează un nou și important pas spre destindere în Europa Centrală.

Care va fi norocoasa?

Se știe că M. S. Regele Leopold III al Belgiei a făcut, de curând, o vizită în capitala Angliei.

Vizita a fost pusă în legătură cu intențiunea Suveranului belgian de a se căsători.

In această ordine de idei, ziarele franceze publică fotografiile de mai sus, a principesei Maria de Savoia, fiica M. S. Regelui Italiei, (stânga) și a d-rei Margaret Cavendish, fiica ducelui de Portland.

„Perseverare diabolicum"

—oxo—

Sub acest titlu cunoscutul scriitor francez, d. Victor Margueritte, a publicat în „La Tribune des Nations" un articol în care combate politica exterioară a Franței, bazată pe statu-quo teritorial.

Un ziar parizian important a scris, în timpul călătoriei d-lui Delbos în Europa Centrală :

„Nu poate să fie vorba de nicio modificare în politica exterioară a Franței".

D. Victor Margueritte se miră, că un ziar, a cărui importanță e mai mare de cât formatul său, a putut să înregistreze declarații de o vigoare atât de absolută, care reamintesc politica statului quo din timpul lui Doumergue și din primăvara anului 1934, când regretatul Barthou în calitate de ministru de externe al Franței, în pelerinajul său la Varșovia, București Belgrad și Praga, s'a pronunțat în termeni foarte categorici împotriva revizuirii Tratatului dela Trianon.

In concluzie, d. Victor Margueritte afirmă că în situația actuală, cine s-ar crampona de statu-quo, riscă... să se prăbușească și el face o comparație cu nebunul ce ar încerca să oprească fluviul să curgă și norul să fugă...

Din partea unui romancier nu ne surprinde asemenea concepții fanteziste în materie de politică externă.

Dar cum d. Victor Margueritte stăruе prea mult — — perseverare diabolicum — asupra situației ce s'a creat în Europa centrală, în urma aplicării tratatelor de pace și are aerul că regretă dispariția Austro-Ungariei, rees în mod evident influențele nefaste ce le-a suferit din partea revizioniștilor, care sunt, nu numai dușmanii României, Iugoslaviei, Cehoslovaciei și Poloniei, dar și dușmanii propriei sale patrii.

Reamintim următoarea declarație pe care dr. I. Seipel, fostul cancelar al Austriei, a făcut-o la Koeln, în ziua de 2 Martie 1925, în legătură cu cei care visează o restaurare a Europei vechi, sau a monarhiei habsburgice dunărene în fostele sale frontiere :

„Unii pretind o restaurare a Europei vechi, poate cu puține schimbări, atât în privința frontierelor, cât și în ce privește structura sa interioară.

O spun pe față — eu nu pot merge pe drumul ce duce la asemenea schimbări imposibile. De sigur, cred în invierea morților, dar în ziua de apoi. Dacă s'ar întoarce cineva din groapă înainte de aceasta, — ar fi o minune. Și eu nu cred în minuni.

STATELE ȘI IDEILE CAZUTE IN RAZBOIUL MONDIAL, NUMAI INVIE!"

Apoi dacă fostul cancelar al Austriei, Seipel, n'a crezut în învierea statelor și ideilor căzute în războiul mondial în groapă, pentru eternitate, pentru ce d. Victor Margueritte, o crede posibilă și — perseverare diabolicum — pledează pentru modificarea statului-quo european, în acord cu foștii inamici — și poate viitori — ai Franței ?

Cine ar beneficia de o eventuală remaniere a hărții europene ?

De sigur că nu Franța și nici aliatele sale din Europa centrală.

Atunci pentru ce acest „perseverare diabolicum" din partea d-lui Victor Margueritte, ca să apere teza revizioniștilor, în violentă opoziție cu interesele Franței, Micei Înțelegeri, Poloniei, Înțelegerei Balcanice și a păcei europene ?

Când președintele Republicei Statelor-Unite, d. Roosevelt, în cuvântarea ce a pronunțat-o în ziua de 28 Decembrie 1933, a constatat că numai 10% din populația pământului este nemulțumită de granițele actuale, credem că cei ce formează 90% din populația pământului au dreptul și datoria să răspundă revizioniștilor un formidabil : „Non possumus !"

R. SEIȘANU

—xox●xox—

Ziare evreești interzise in Polonia

Varșovia, 13 (Rador). — Ministerul de interne a interzis până la noui ordine intrarea în Polonia a ziarelor evreești sau ucrainiene publicate la Paris, „Parizer Hajnt" și Naske Slovo".

Pe de altă parte s'a interzis intrarea în Polonia ziarului evreesc „The Day", care apare la New York.

SCRISORI DIN LONDRA

CHINA

de AUGUR

Londra, Decembrie

Faptul că armata japoneză a ajuns la Nanking nu este tot atât de important ca acela că rezistența întâmpinată de ea a fost neînsemnată. Aceasta dovedește, socotim, că resursele rezistenței chineze au fost epuizate pentru apărarea orașului Shanghai. Partida fiind pierdută acolo, guvernul din Nanking nu mai are nimic ce să opună japonezilor, cari înaintează impetuos.

Mareșalul Ciang-Kai-Sek a fost respins în interiorul Chinei, unde este lipsit de contact cu furniturile de arme și muniții, cari sosesc din Europa și din Statele-Unite pe mare. Ajutoarele ce-i pot veni încă din partea rusească, pe un teritoriu lipsit de căi de comunicație, nu pot fi suficiente. Se pare deci, că Japonia e pe cale de a avea un succes considerabil, care îi va da provinciile cele mai bogate ale Chinei.

Să nu ne facem nici-o iluzie. Victoria japoneză sună cântecul de îngropăciune al intereselor țărilor europene cari au relații comerciale cu China. Spre a recupera costul războiului, spre a asigura un bun debueu produselor industriale, japonezii trebue să stabilească un regim preferențial în favoarea lor pe teritoriul chinez. De pe acum dau zilnic dovezi ale voinței lor de a impune legea lor marei cetăți internaționale dela Shanghai, unde sunt concentrate imense interese europene. Nu e în firea acestor cuceritori de a se jena în alegerea mijloacelor de întrebuințat spre a înlătura pe concurenți. Dealtfel, cu rare excepții, japonezii socotesc pe europeni ca asociați împotriva lor, împreună cu chinezii. Nu invidiem diplomații străini acreditati la Tokio și cari nu pot scăpa acum de necesitatea de a apăra, pas cu pas, interesele lor naționale amenințate de agresiunea japoneză din China. Ne putem întreba doar cari sunt mijloacele pe cari guvernele europene le au la dispoziția lor, spre a apăra aceste interese amenințate de expansiunea japoneză ?

In China, partida pare pierdută definitiv. Intrebarea se pune cum poate fi oprită prăbușirea intereselor europene. Prin ce mijloace se poate înlătura răul ? Evident, totul depinde de forța de care pot dis-

(Continuare în pag. 2-a)